

NARO

Ramazan Özel Bildirisi

Kasım 2001

İslam alemi için fevkalade önem ve değer taşıyan mübarek ramazan ayının laik cumhuriyetimizin tüm inanmış müminlerine güzellikler getirmesini dileriz.

Bilindiği üzere ülkemiz çok zor bir dönemden geçmektedir. Dünya tarihine bakıldığında görülecektir ki bizim bu günlerde yaşadığımız türden karanlık günlere sürüklenen milletler kısa zamanda metanetlerini kaybetmiş; halklar "dünya bizi gafil sanmasın" tereddüdüyle ayaklanıp birbirini boğazlamış, nice topraklar kardeşin kardeşten akıttığı kanlarla kıvılcıkla boyanmıştır. Desteksiz vandalizmin gafletlerin en büyüğü olduğunun bilincine erememiş bu cahil milletler binlerce gencini bu tip azgınlıklara kurban vererek geleceklerinden büyük değerler kaybetmişler; yaşanmamış hayatların lanetini yıllar boyu üzerlerinden atamamışlardır.

Peki neden dünyanın geri kalan kısmı "maaşım üç gün geç ödendi", "trende ikram edilen şarabın kalitesi düştü", "karayollarında çok fazla kasis var", "neden domatesler eskisi gibi lezzetli değil?" gibi kaale bile alınmayacak sebeplerden ötürü sokaklara dökülüp birbirinin kaval kemiğini kemirirken bizim milletimiz yaşadığı bunca acıya karşı böyle suskun, böyle sakinidir? Cevabı çok basittir! Gök mavisi gözleriyle tüm ecnebi dünyasını derinden etkilemekle kalmayıp sonsuz istikballerin kusursuz portrelerini de en ince ayrıntısına kadar seçebilen ileri görüşlü deha Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu laik Türkiye Cumhuriyeti'nin %99.9'unun müslüman olmasıdır bugün bu ülkenin halen imandan çıkıp kana bulanmamış olmasının sebebi.

Güzel Anadolumuz sonsuzluktan gelip sonsuzluğa gidecek olan bir koç yiğit yatağıdır! Gelgelelim, yüreğinde Allah-ü Teala'ya ve peygamberimiz Hz. Muhammed(S.A.V.)'e duyduğu sonsuz sevgiden başka hiçbir sermayesi olmayan bu mert ve yiğit insanlar damarlarında akan asil kandan aldıkları güçle sevgili Ata'larının açtığı yolda yağız beygirler gibi inançla koşarlarken, üzümlere belirtiriz ki çoğu zaman hayatın gerçeklerinden uzaklaşmakta, ardı arkası kesilmez bir aymazlığa düşerek kendilerinden geçmektedirler. Halkımızın saf ve temiz düşünceleriyle kalleşliğe varacak boyutlarda acımasızca oynayan basın taksinti verici manipülasyonlarının iteklemesiyle

gerçekleşen bu kendinden geçiş uzun vadede insanın içini sızlatan bir dejenerasyona dönüşmüştür. İşte bu dejenerasyonun kirliliği ışığında milletimiz zaten uzun yıllardır ancak pastel matlığında yaşadığı aydınlık ve pıriltılı dininden uzaklaşmış, onu ipe sapa gelmez yorumlarla kendisine indirgemiş; zengin dinimizin bütün kaleleri gecekonduya dönüştürülmüş, bütün tersanelerini tavernalaştırmış ve bütün orduları ördekten türemiş fütursuz ana haber bülteni sunucularının diline düşürülmüştür.

Peki güzel dininin yaydığı kutsal ışıktan uzaklaşıp kendi karanlığına dalan bu millet nasıl olmaktadır da halen aynı dinin en değerli özelliklerinden biri olan birlik, beraberlik duygusunu yitirmemektedir? Nasıl olmaktadır da en mülayim milletleri bile çileden çıkartabilecek bir hükümete halen sabırla dayanmakta, kemerde sıkacak delik bırakmayan kitlesel açlığa metanetle boyun eğmektedir? Nasıl olmaktadır da bu müslüman ülkenin birkaç milyonluk şanslı bir kısmı iftarını şampanyayla açarken, geri kalanı sahurda pastırma yiyememesini “pastırma susatır” diye geçiştirip iftara kadar anca temiz su almasına yetecek üç-beş kuruş uğruna kan ter içinde çalışarak isyan etmeden yaşayabilmektedir? İslam bize birlik ve beraberliği öğütler evet; ibadetlerimizi cami’de cem ederek yerine getirir, bayramlarımızı hep birlikte kutlarız. Ancak bu birlik ve beraberlik kitlesel bir boyun eğişe, toplumsal bir gaflete dönüşmek zorunda mıdır? Laik cumhuriyetimizin sağladığı tüm olanaklara rağmen neredeyse bütün güzel özelliklerini yitirdiğimiz İslamiyet’in sadece en yanlış anladığımız düsturlarına sahip çıkmak hangi akla hizmettir? Ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları bu vatani bizler dinimizin yozlaştırılmasına maral maral bakıp her dikte edilene boyun eğelim diye mi kurtarmışlardır?

Bu cevapları malum soruları sorarken bile yüreğimiz sızlamaktadır. “Hayr-ül umuri evsatuha” düsturuyla yola çıkan ve arkasında Allah, devlet ve millet sevgisinden başka hiçbir desteği olmayan örgütümüz bilinç güneşinin yeniden bu topraklar üzerinde parlaması için üzerine düşeni yapmaya devam edecektir. Her ne kadar bu kutsal vatan toprağı, muasır medeniyetler seviyesine erişmek üzere kurulmuş bir sosyal hukuk devleti olan laik cumhuriyetin kendisine sunduğu evrensel hakları ve imkanları sömürerek İslamiyet kisvesi altında kırmızı ışıktaki geçen, boşverli türkülerle avunan, beyaz camdaki hayvanlara ve reklamlara aldanan ve ahlak üstüne nutuklar atan kendini-bilmezlerle dolmuş dahi olsa, bu örgüt her zaman delilik ile dahillik arasındaki kıldan ince çizginin olumlu yanında kalmak için direnecektir.

Herşeyin herkese ait olduğu hakça bir düzen için sınırların kalkacağı ve tüm kardeş halkların tek bir dünyalı kimliği altında aydınlık ufuklara yelken açacağı uzak bir gelecekte dahi olsa davamız bir gün anlaşılacak;

Nuri Alço ismi Kozan Dağının eteğinden zirvesine taşınırken vadiler “la ilahe illallah” sesleriyle çınlayacak, ömrünün son günlerini Allah sevgisinden sarhoş, ızdıraplar içinde geçiren Atamızın kederli ruhu elbet o gün şad olacaktır!

Her şey daha güzel bir dünya için!

Nuri Alço Revival Organization, 2001